

LOKI

A SOUMRAK BOHŮ

Loki a soumrak bohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Aranzazu Serrano Lorenzo

Loki a soumrak bohů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Aranzazu Serrano Lorenzo of the novel
© Laia San José Beltrán of the text of The Viking World
© Juan Venegas cover illustration
© Diego Olmos interior pages illustrations
© 2019, RBA Coleccionables, S.A.U.
© Of this edition: Albatros Media, a.s., 2021

Translation © Ludmila Mlýnková, 2021
Translation © Olga Macíková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3841-0
ISBN e-knihy 978-80-264-4074-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4075-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4073-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

LOKI

A SOUMRAK BOHŮ

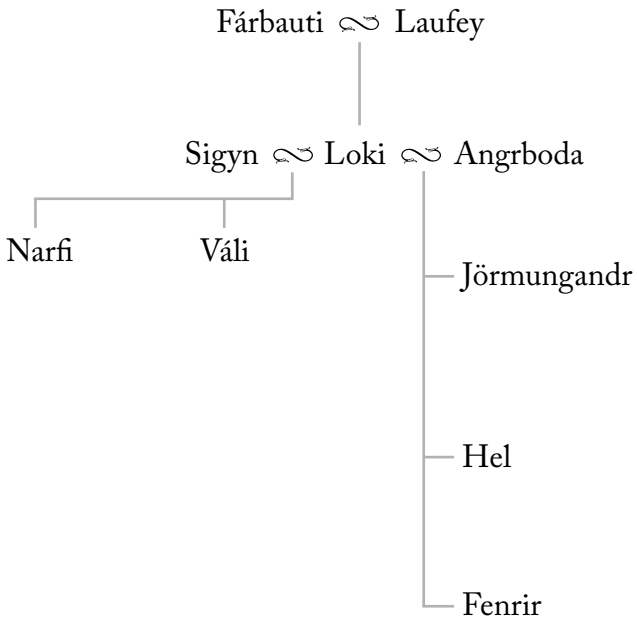

LOKIHO SÁGA, DÍL PRVNÍ

 P R E S S

LOKIHO RODOKMEN

HLAVNÍ POSTAVY

Bohové

LOKI – syn obra a bohyně; je to bůh mrštného jazyka a svůdce, který vymýšlí lsti, ze kterých by mohl mít prospěch, ale které většinou nedopadnou dobře. Loki je však velmi mazaný a vždy se snaží odškodnit bohy neočekávanými dary.

ÓDIN – hlavní bůh, nazývaný Otec veškerenstva. Dozívá na řád světa ze svého trůnu Hlidskjalfu, jenž se nachází v paláci Valaskjalf. Tento palác byl prvním vybudovaným v Ásgardu, světě obývaném rodem Ásů, tedy bohů z jeho krve.

HEIMDALL – syn boha Ódina a devíti matek, dcer boha moře. Díky jeho mimořádné vnímavosti ho otec pověřil hlídáním brány do Ásgardu, která leží na konci duhového mostu zvaného Bifröst.

THOR – bojovný bůh, prvorozený syn boha Ódina, Otce veškerenstva, a obryně Jörd. Sídlí v paláci Bilskirnir v Ásgardu, kde žije s krásnou Sif, svou vyvolenou, která jediná dokáže zkrotit jeho výbušnou povahu.

Bohyně

FRIGG – manželka Ódina a první dáma v Ásgardu, kde zaujímá významné postavení. Je příkladnou bohyní matkou, patronkou plodnosti, mateřství, rodinného krbu a manželství.

SIF – bohyně nesmírné krásy, jejímž charakteristickým znakem jsou krásné dlouhé zlaté vlasy, které symbolizují zralé obilí. Je bohyní země, plodnosti a rodiny.

SIGYN – její jméno, které znamená „vítězná přítelkyně“, napovídá, že se jedná o bohyni války. Je jednou z valkýr, které sbíraly na bitevním poli padlé válečníky, aby je uvedly do Valhally. Vyniká svou věrností Lokimu a soucitem s ním.

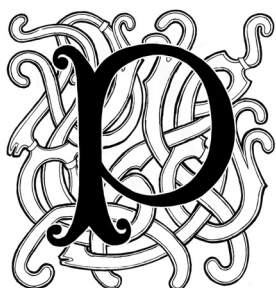
FREYA – je dcerou boha Njörda a sestrou Freye. Je nejkrásnější a nejvýznamnější bohyní všech devíti světů. Bývá označována jako bohyně plodnosti, lásky a krásy, ale je i největší znalkyní magie *seid*.

Další postavy

MISTR STAVITEL – záhadný řemeslník, který se jednoho dne objeví u Ódina se svým kouzelným hřebcem Svadilfarim a nabídne mu, že v rekordním čase postaví kolem Ásgardu nové, mohutnější hradby, ovšem za nehoráznou cenu.

Jiskra, která zažehla oheň

rojela jím bolest tak skutečná, tak náhlá, jako by mu do srdce pronikla čepel nože. Znepokojený Ódin se zavrtěl na Hlidskjalfu, vysokém trůnu, odkud ovládal všech devět světů. Zahleděl se smutně do dálky směrem k Jötunheimu, k zemi, kde sídlili obři. Ale neviděl neúrodné pustiny, typické pro onen kraj. Jeho mysl zastřela hrozná předtucha: blíží se strašlivá bitva, sudba bohů – ragnarök.

Vnitřním zrakem viděl, jak vše pokryl ledový příkrov a nastala nekonečná zima, fimbulvinter, jaká tady nikdy dříve nebyla. Dva obrovští a nelítostní vlci ulovili Slunce a Měsíc a vytoužená kořist skončila v jejich chřtánu. Temnota, zima. Hory, údolí a roviny se zmítají ve strašných křečích, jako by sama Země rodila... Ale není to předzvěst zrodu nového života, nýbrž smrti, která se vším skoncuje.

Přeběhl mu mráz po zádech, když uviděl tři nestvůry. Ódinovi bylo jasné, že tito tři sourozenci jsou poslové konečné a naprosté zkázy.

Jedna měla ženskou podobu. Na první pohled se mohlo zdát, že to je krásná a svěží mladá žena, ale obličej měla stařecký a zlomyslný. I ty nejzelenější pastviny usychaly tam, kde kráčela, a živí tvorové se třásli strachy před jejím krutým pohledem. Opustila své

temné panství, aby svým zlým objetím proměnila všechno živé ve zkázu a zmar.

Druhá nestvůra byl obrovitý had, dlouhý jako hlad v zimě. Každá z jeho šupin by mohla posloužit jako zeď nějakého paláce a z jeho špičáků prýštily proudy jedu. Svým silným tělem škrtil pomalu, ale neúprosně kořeny stromu Yggdrasil.

V temné jeskynní dutině se zmítala třetí příšera, obrovská bestie s ostrými zuby. Až dosud byla spoutána magickými řetězy, ale teď se jejich články rozlomily a zuřivý tvor se se vzrušeným zavytím osvobodil. V jeho ledových očích uviděl Ódin nejen svůj vlastní konec, ale i obraz obrovského požáru, který zachvátí celý svět a promění ho v popel.

Před těmito třemi zrůdnými tvory kráčel klidně jejich otec. Nohy měl zbrocené krví, kterou se živily jeho děti. Na obličejích se mu objevil škodolibý úsměšek. Byl si dobře vědom toho, jaká zrada je spojena s jeho jménem, a přesto neměl nejmenší výčitky svědomí, naopak, byl dokonale spokojený jako někdo, kdo vykonal tu nejstrašnější pomstu.

Ódin chraplavě zasténal. Vidina už pominula, ale srdce mu ještě bušilo jako o závod a jeho ozvěna se nesla posvátným prostorem. Před jeho očima se všech devět světů změnilo v pohřebiště, ačkoliv věděl, že ta doba je vzdálená a že bude muset uplynout ještě mnoho zim, než se tak stane. Na ramenou mu seděli jeho dva věrní havrani Hugin a Munin, kteří – zneklidnění neblahými předtuchami – začali mávat křídly a natřásat si peří.

Vítr foukal tak silně, jako by chtěl s sebou odnést všechno trápení. Ódin se snažil utěšit nádherným výhledem, který se mu nabízel z výšky jeho trůnu Hlidskjalfu, odkud přehlédl veškeré tvorstvo. Palác Valaskjalf se tyčil na výjimečném místě, na svahu vysoké hory, pod níž se kdysi rodil mladý svět, kterému sám Ódin dal jméno Ásgard – „domov Ásů“ –, a který sliboval dosud nevídanou slávu

a krásu. Tu a tam bylo vidět nové stavby, které mezi sebou soutěžily ve velkoleposti a přepychu. Tehdy si představoval, jak si brzy postaví svůj vlastní palác na úpatí onoho kamenného trůnu a v něm sál, který budou se slzami v očích obdivovat všichni, kdo do něj vstoupí.

„Co se děje, můj pane?“

Když si Frigg všimla Ódinova rozrušení, rychle k němu přispěchala. V jejím jemném, téměř vždy klidném obličejí se zračily velké obavy. Teprve v tom okamžiku si Ódin všiml, že se jeho ruce, ruce nejvyššího z bohů, Otce veškerenstva, třesou a vší silou svírají kamenné podpěrky trůnu. Frigg svraštila čelo. Už nepotřebovala žádné vysvětlení, věděla, co se stalo.

„Zase ta vidina...“ zanaříkala vystrašeně a zahalila se do svého pláště, jako by ji mohl ochránit před věčnou zimou, která měla nastat.

Ódin obrátil zrak směrem k horizontu, k Jötunheimu. Ten se nacházel za Midgardem, světem, který dal lidem.

„Jak se rodí oheň, moje paní?“

Frigg se podívala stejným směrem jako její muž a marně se snažila pochopit smysl té podivné otázky. I ona uměla nahlížet do jiných světů, které visely z větví Yggdrasilu.

„Když blesk udeří do suchého listí,¹ vyskočí plameny,“ odpověděla. „Tak se rodí oheň.“

Ódin zasmušile přisvědčil.

„A co vidíš tam v dálce, v zemi obrů?“ zeptal se.

Frigg upírala oči do dálav a snažila se najít v pustinách Jötunheimu nějakou stopu toho, co tak znepokojilo jejího manžela.

„Vidím jeskyni se stěnami studenými jako led a v ní ženu v porodních bolestech. Jmenuje se Laufey, ‚listnatá‘. Řekla bych, že je to bohyně... ale nejsem si jistá.“

1 Slovní hříčka s etymologickým výkladem jmen rodičů Lokiho: Fárbaui („ten, kdo nebezpečně bije“) a Laufey („listnatá“) jsou ztotožňování s bleskem a suchým listím – spolu zažehnou oheň.

„A co se děje teď?“ vyptával se Ódin.

„Laufey křičí bolestí. Právě porodila zdravé a krásné dítě, drží ho v náručí. Ale něco se děje...“

Ódin se zamračil.

„Otcem je obr, kterého nazývají Fárbauti, ten, kdo nebezpečně bije, pokračovala Frigg. „Dítě bylo počato jeho semenem, ale z nějakého důvodu ho matka odmítá pojmenovat po otci, jak je zvykem. Laufey dala svému synovi jméno Loki Laufeyjanson.“

Frigg pohlédla na manžela.

„Bezpochyby je to neobvyklé. Doposud jsem neslyšela o žádné matce, která by dala synovi své vlastní jméno, ani o žádné bohyni, která by se nechala svést obrem. Možná je to ten důvod, proč odmítá otce svého syna; třeba byla znásilněna...“ vyjádřila svou domněnku Frigg. „Ale nechápu důvod tvých obav, můj pane. Jak by se nás to mohlo týkat?“

Ódin pohladil po peří jednoho z havranů. Hledal u svého okřídleného přítele klid a mír, kterého se mu nedostávalo.

„Obávám se, že to je jiskra, která zažehla oheň a rozpoutá chaos. Tvor narozený z tak podivného spojení vnese do světa nerovnováhu. Vypadá to nevinně, ale i nepatrný řeřavý uhlík může způsobit požár, který stráví všechno. Nebylo by rozumnější uhasit ho teď hned, rozmačkat ho mezi prsty a zadusit ho dřívě, než se plameny rozhoří a stanou se nevladatelnými?“

„Jaký oheň by mohl vzdorovat tobě, Otci veškerenstva?“ kárala ho Frigg. „Kdyby tě nějaký plamen ohrožoval, nepochybně bys oheň zkontroloval svou vůlí a přinutil ho, aby ti sloužil. Nenazývají tě také Otec vítězství, ten s planoucím pohledem?“

Frigg svými slovy ranila jeho hrdost, a tak přisvědčil. Ona dobře věděla, kde je jeho slabé místo.

„Novorozeně přece nemůže nikoho ohrozit,“ trvala na svém Frigg. „Říkáš, že vnese do světa nerovnováhu, ale kdybys zasáhl, možná bys způsobil ještě něco horšího.“